

Н е зрадь землі своєї

Микола ВАСИЛЬЧЕНКО – директор СТОВ «Агрофірма «Маяк» Золотоніського району, Герой України. Народився 1946 року в селі Франківка Чорнобаївського району Черкаської області, 32 роки очолює господарство, яке вивів на світовий рівень. У 1972 році закінчив Українську сільськогосподарську академію, за фахом – учений ветлікар. Заслужений працівник сільського господарства України. Почесний академік Національної академії аграрних наук України.

Зустрічатися з Миколою Васильченком мені доводиться не вперше. І щоразу дивуюся глибині розуміння ним суті проблеми українського села. Оскільки ця розмова відбувалася відразу після парламентських слухань про землю, то перша моя репліка-запитання сама злетіла з вуст.

– Ви так різко виступили проти торгівлі землею... Чи всі правильно зрозуміють?

– Зрозуміли! Як не зрозуміти? Навіть аплодували. А якщо ви натякаєте на можливі неприємності внаслідок різкого тону, то це – не до мене. Ви ж знаєте, що завжди кажу те, що думаю. Торгували землею за всіх часів лише ті, хто не може і не вміє організувати на ній виробництво. Отож чи треба торгувати землею, може, краще – високоякісну сільгосппродукцію? Принаймні слід ще дуже добре над цим поміркувати. Долю нашої землі має вирішувати лише народ на всеукраїнському референдумі.

Вважаю, що маю право так ставити питання, бо за роки, що очолюю велике багатогалузеве господарство, бачив усяке. Та найголовніше – не зрадив землі.

– До речі, скільки землі в господарстві, як нею розпоряджається?

– СТОВ «Маяк» має в обробітку 6 тисяч 700 гектарів, із яких третина – із запасів сільської ради, решта – паї селян. Утримуємо три тисячі голів великої рогатої худоби, із них – тисяча корів, кожна з яких щороку дає майже по вісім тисяч літрів молока, а від деяких маємо й 12-тисячні надої. Застосовується

найпередовіша у світі технологія доїння, доїльний зал оснащено за американським стандартом. Молоко – найвищої якості й чистоти. Вирощуємо 13 тисяч свиней. Через два роки доведемо цей показник до 20 тисяч. Щорічний виторг від сільгосппродукції становить близько 75 мільйонів гривень.

Усі 20 років незалежності України господарство працює на фінансовому самозабезпеченні: без кредитів, без ходіння по міністерствах задля виканючування якихось бюджетних подачок. Лише за останні 10 років ми вклали у розвиток господарства 235 мільйонів власних, а не позичених чи в когось випрошених коштів.

– Який же вихід із ситуації, що склалася? Поки що на продаж землі встановлено мораторій...

– Гадаю, тут нічого вигадувати не треба. Просто включити мізки і подивитися, що робиться у світі. Ми часто у своїх діях рівняємося на Америку. Тож давайте будемо в цьому послідовними. Нині американські економісти вважають, що головним гальмом подальшого розвитку сільського господарства США є саме приватна власність на землю. Чуєте? Гальмо, а не стимулом! Отже, на нинішньому етапі треба не поспішати зі скасуванням мораторію на продаж землі, а продовжити його дію як мінімум на два-три роки. Аби тим часом добре подумати, випробувати можливу майбутню модель земельних відносин хоча б у кількох регіонах, як то кажуть, набити ґуль, «наламати дров», а потім дійти відповідних висновків і застосовувати набутий

досвід у всій Україні. За ці роки слід розробити закони, на підставі яких держава має поступово стати власником землі. Набувши цього права, вона за прикладом Ізраїлю, Китаю, Німеччини повинна активно розвивати орендні відносини. Це дасть змогу місцевим бюджетам одержувати солідні доходи, за рахунок яких можна утримувати та відроджувати соціальну сферу. Прикладом могло б бути наше господарство. За оренду 2,3 тисячі гектарів земель запасу ми торік сплатили до сільського бюджету 1 мільйон 750 тисяч гривень, що дало змогу повноцінно функціонувати середній школі, будинку культури з двома народними колективами, дитячому садку, медамбулаторії, спорткомплексу. Я не заперечую реформування земельних стосунків, їх потрібно міняти. Але скажу вам відверто: торгувати землею в такій ситуації, як нині, – це все одно, що торгувати Україною.

– Що для вас особисто означає слово «земля»?

– Коли повертаюся з далеких мандрів (останніми роками об'їздив цілий світ, був і в Китаї, і в Америці, Ізраїлі, європейських країнах) і дивлюся з літака на нашу помережану шляхами зелену землю, зізнаюся, серце мало не вискакує з грудой. Від радості, перемішаної з тривогою, від усвідомлення того, що я є частинкою України. Кращої країни, як наша, ніде немає. Так, є успішніші держави, є, можливо, як на чийсь смак, красивіші пейзажі з водоспадами та екзотичними пташами. Однак для мене найгарніше, що я бачив, – пшеничне поле з

нашими, українськими, трударями – людьми, красивими і зовні, і душею. Тривожно тільки, що долю свою, ніби казкову Жар-птицю, ми ніяк не вхопимо за хвіст, весь час вона чомусь вислизє з рук.

Саме незалежність нашої держави й дала можливість утілити давню мрію моїх батьків-хліборобів і мою власну – ефективно господарювати на землі. Ефективно не для показників чи звіту у вищій інстанції, як було раніше, а для кожного трудівника. Учився за кордоном і в кращих господарників України. Довелося пережити й чимало розчарувань, розв'язати безліч проблем. Але сьогоднішнє підприємство того варте. Багато хто з колишніх передовиків тепер самі до мене

їздять по досвід. А він насамперед – у раціональній організації праці, застосуванні прогресивних технологій, у нормальних виробничих умовах, гідній заробітній платі, комплексі соціальних надбань, які маємо в нашому селі. Приємно, що нам вдається зацікавити молодь роботою в господарстві. Її змістовність, культура дедалі більше приваблюють навіть школярів, які нині є частими гостями, зокрема на молочному комплексі. Нам телефонують, пишуть із проханням прийняти на роботу з багатьох областей України.

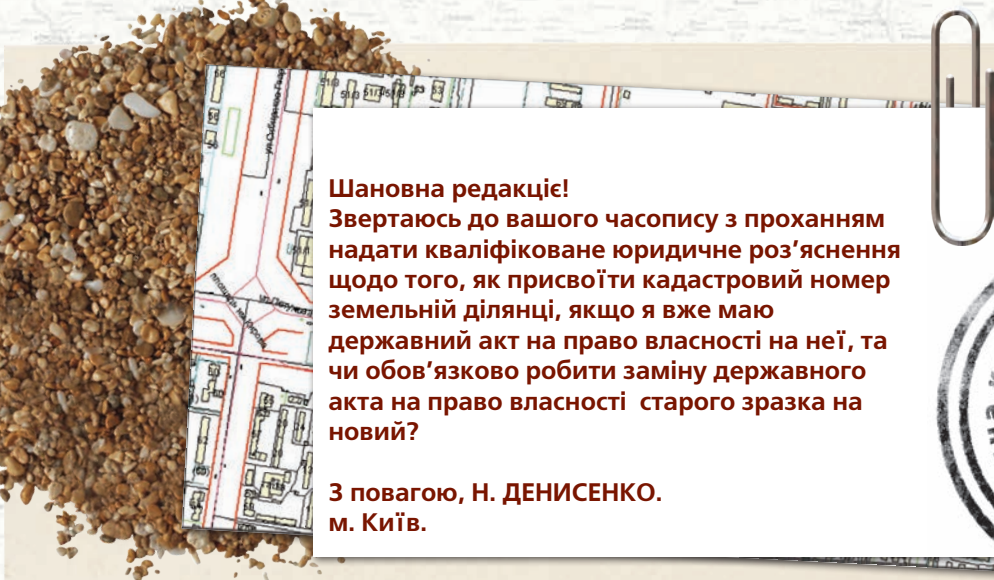
Незалежність для мене це й можливість передати справу свого життя в надійні руки нащадків – талановитих, відданих справ

односельців та моїх дітей. Династії потомствених хліборобів трудяться на всіх виробничих ділянках. Моя сім'я також працює в «Маяку». До речі, сьогодні середній вік наших працівників становить близько сорока років. Отже, у нас є майбутнє. Та головне те, що попри всі недоліки та проблеми нинішня система дає змогу цілковито використати потенціал людини.

Мрії наші – про великий хліб, про щедрі надолі, зрештою – про достаток і спокій, про впевненість у завтрашньому дні. Все це може й повинна забезпечити наша незалежна держава. Я вірю в неї, як у самого себе.

Владислав КИРЕЙ,
журналіст.

51

Шановна редакціє!
Звертаюсь до вашого часопису з проханням надати кваліфіковане юридичне роз'яснення щодо того, як присвоїти кадастровий номер земельній ділянці, якщо я вже маю державний акт на право власності на неї, та чи обов'язково робити заміну державного акта на право власності старого зразка на новий?

З повагою, Н. ДЕНИСЕНКО.
м. Київ.

Перш ніж відповісти на запитання п. Денисенко, нагадаємо, що кадастровий номер земельної ділянки – це код, який присвоюється кожній земельній ділянці з метою її ідентифікації і залишається незмінним протягом усього часу існування земельної ділянки як єдиного цілого. Він надається земельним ділянкам усіх форм власності й у разі переходу прав на земельну ділянку від одного власника до іншого залишається без змін.

Тепер по суті запитання. Якщо ви вже маєте державний акт на право власності на земельну ділянку, то потрібно звернутися до територіального органу земельних ресурсів (за місцем розташування земельної ділянки) із заявою щодо присвоєння їй кадастрового номера. Для громадян України чинним законодавством не передбачено обов'язковості заміни державного акта старого зразка, отриманого до 2008 року, на новий. Звісно, якщо є бажання отримати документ нового зразка, ви маєте на це повне право, що забезпечується п. 2 Постанови Кабінету Міністрів України № 449 від 02.04.2002 р. (зі змінами, внесеними згідно з Постановою Кабміну від 16.10.2008 р. № 926 у редакції Постанови Кабміну від 12.11.2008 р. № 1019).

Присвоєння кадастрового номера вже приватизованій земельній ділянці за наявності державного акта старого зразка відбувається на підставі технічної

документації стосовно землеустрою для відновлення меж земельної ділянки, виконання робіт з визначення геодезичних координат поворотних точок наявних меж земельної ділянки з прив'язкою до державної геодезичної мережі. Відомості про земельну ділянку вносяться до бази даних автоматизованої системи Державного земельного кадастру.

Відповідно до вимог Тимчасового порядку ведення державного реєстру земель, затвердженого наказом Держкомзему № 174 від 02.07.2003 р. та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 25.07.2003 р. за № 641/7962, проводяться перевірка та обробка інформації на магнітному носії (обмінного файла), а також внесення відомостей до бази даних автоматизованої системи ведення Державного земельного кадастру та записів до Поземельної книги.

За наявності архівних примірників технічної документації стосовно землеустрою, яка посвідчує право на земельну ділянку, або проекту відведення земельної ділянки для присвоєння кадастрового номера територіальним підрозділом Держкомзему формується обмінний файл для внесення даних про земельну ділянку до автоматизованої системи Державного земельного кадастру.

Підготувала Юліанна САВЧИНА.